

приказенъ замъкъ на срѣдновѣковието, оставенъ да пази центъра на българската земя. Въ най-високата българска планина, най-голѣмия български манастиръ, вѣренъ стражъ презъ много вѣкове на роденъ езикъ и на славни спомени. . . .!

Възкачването става още по-трудно, веселитѣ закачки се чуватъ по-рѣдко, но ние приближаваме най-високото мѣсто въ нашия пѣтъ — Ирининъ връхъ, а това ни дава куражъ. Най-после стигнахме до него. Наоколо е снѣгъ и почиваме прави. Намираме се на 2400 метра надъ морето и 1300 м. надъ Рилския манастиръ. Тукъ направихме закуска. Хлѣбътъ ни се услаждаше извънредно много и набранитѣ запаси изчезваха бързо. Сега разбрахме, защо учителътъ настояваше да си вземемъ много храна. Чистия въздухъ и пѣтътъ изостриха така нашия апетитъ, че безъ настоятелнитѣ предупреждения, да оставимъ нѣщо и за вечеръ, бѣхме готови да изядемъ всичко на обѣдъ. Но въ планината безъ хлѣбъ и топла дреха се не ходи, казва поговорката и ние послушахме народната мъдростъ пѣкъ и сами видѣхме, че срѣдъ тия усои не може да се намѣри нищо за ядене.

Почивката ни освежи. Рила сега ни се откри по-величествена и разнообразна. И нашата радостъ при вида на нейнитѣ заснѣжени чукари, сребристи бързи ручеи и интересни силуети бѣше безкрайна. Езерата сж въ най-пресѣчената частъ на Рила, наречена Йо з о л а, и това ни даде случай да се насладимъ на много рѣдки излети и да изучимъ много отъ особеноститѣ на тая хубава планина, за която отъ картата знаехме твърде малко. На всѣка страна се откриватъ нови изгледи и нови изненади. Особено бѣхме поразени отъ близкитѣ до Ирининъ връхъ